

BOLLETTINO

SALA STAMPA DELLA SANTA SEDE

N. 0240

Giovedì 08.05.2003

LETTERA DEL SANTO PADRE ALL'ARCIDIOCESI DI CRACOVIA E ALLA CHIESA DI POLONIA, IN OCCASIONE DEL 750° ANNIVERSARIO DELLA CANONIZZAZIONE DI SANTO STANISLAO

LETTERA DEL SANTO PADRE ALL'ARCIDIOCESI DI CRACOVIA E ALLA CHIESA DI POLONIA, IN OCCASIONE DEL 750° ANNIVERSARIO DELLA CANONIZZAZIONE DI SANTO STANISLAO

- LETTERA DEL SANTO PADRE
- TRADUZIONE IN LINGUA ITALIANA

Pubblichiamo di seguito la Lettera che il Santo Padre ha inviato all'Arcidiocesi di Cracovia e alla Chiesa di Polonia in occasione della festa di Santo Stanislao, Vescovo e martire, che si celebra l'8 maggio, e in occasione del 750° anniversario della sua canonizzazione:

• LETTERA DEL SANTO PADRE Do Archidiecezji Krakowskiej i Kościoła w Polsce

"Beatum Stanislaum episcopum digne Sanctorum Catalogo duximus ascribendum". "Uznaliśmy za godne onego błogosławionego biskupa Stanisława wpisać do Katalogu Świętych" - tymi słowami, 17 września 1253 roku, mój czcigodny poprzednik, papież Innocenty IV potwierdzał akt kanonizacji krakowskiego Męczennika, nakazując równocześnie, aby jego pamięć była czczona każdego roku w dniu 8 maja. Kościół w Polsce z niegasnącą radością i pobożnością wypełniał ten nakaz, oddając cześć świętemu Patronowi całego Narodu. W tym roku, w którym przypada 750-lecie jego kanonizacji, czyni to w sposób szczególnie uroczysty. Z całego serca pragnę zatem przyłączyć się do obchodów tego jubileuszu i dać wyraz mojej jedności z duchowieństwem i wiernymi Kościoła w Krakowie i w całej Polsce, którzy gromadzą się u grobu św. Stanisława, aby wielbić Boga za wszelkie łaski, jakich na przestrzeni wieków zaznawał Naród polski za jego przyczyną.

Pamięć pasterzowania św. Stanisława na stolicy krakowskiej, które trwało zaledwie siedem lat, a zwłaszcza pamięć jego śmierci, nieustannie towarzyszyła w ciągu wieków dziejom Narodu i Kościoła w Polsce. A w tej zbiorowej pamięci święty Biskup Krakowa pozostawał jako patron ładu moralnego i ładu społecznego w naszej Ojczyźnie.

Jako Biskup i Pasterz głosił naszym praojcom wiarę w Boga, zaszczepiał w nich zbawczą moc Męki i Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa przez Chrzest święty, Bierzmowanie, Pokutę i Eucharystię. Uczył ładu moralnego w rodzinie opartej na sakramentalnym małżeństwie. Uczył ładu moralnego w Państwie, przypominając nawet królowi, że w swym postępowaniu musi się liczyć z niezmiennym Prawem Boga samego. Bronił wolności, która jest podstawowym prawem każdego człowieka i którego bez przyczyny żadna władza nie może nikomu odbierać bez pogwałcenia porządku ustanowionego przez samego Boga. U początku naszych dziejów Bóg, Ojciec ludów i narodów, ukazał nam przez tego świętego Patrona, że ład moralny, poszanowanie Bożego Prawa oraz słusznych praw każdego człowieka, jest podstawowym warunkiem bytu i rozwoju każdego społeczeństwa.

Historia uczyniła św. Stanisława również patronem narodowej jedności. Kiedy w 1253 roku Polacy doczekali się kanonizacji pierwszego syna swojej ziemi, Polska boleśnie doświadczała podziału dzielnicowego. I właśnie ta kanonizacja wzbudziła w książętach z pozostającego u władzy rodu Piastów potrzebę zgromadzenia się w Krakowie, aby przy grobie św. Stanisława i w miejscu jego męczeństwa dzielić wspólną radość z wyniesienia Rodaka na ołtarze Kościoła powszechnego. Wszyscy widzieli w nim swego patrona i pośrednika przed Bogiem. Wiązali z nim nadzieje na lepszą przyszłość Ojczyzny. Z legendy, która głosiła, że posiekane podczas zabójstwa ciało Stanisława miało się na nowo zrosnąć, rodziła się nadzieja, że Polska piastowska przewycięży dynastyczne rozbitcie i wróci jako państwo do trwałej jedności. W tej nadziei od czasu kanonizacji obrano świętego Biskupa Krakowa za głównego Patrona Polski i Ojca Ojczyzny.

Jego relikwie złożone w katedrze wawelskiej doznawały religijnej czci ze strony całego Narodu. Cześć ta nabrała nowego znaczenia w czasach rozbiorów, kiedy spoza kordonów, zwłaszcza ze Śląska, przybywali tutaj Polacy, aby zbliżyć się do tych relikwii, które przypominały o chrześcijańskiej przeszłości niepodległej Polski. Jego męczeństwo stało się świadectwem duchowej dojrzałości naszych praojców i nabrało szczególnej wymowy w dziejach Narodu. Jego postać była symbolem jedności budowanej już nie w oparciu o terytorium niepodległego państwa, ale o nieprzemijalne wartości i duchową tradycję stanowiącą fundament narodowej tożsamości.

Patronował św. Stanisław również zmaganiom między życiem a śmiercią Ojczyzny w czasie II wojny światowej, której koniec na naszej ziemi łączy się z jego majowym świętem. Z wyżyn nieba uczestniczył w doświadczeniach Narodu, w jego cierpieniach i nadziei. W trudnych czasach powojennej odbudowy Kraju i ucisku ze strony wrogich ideologii, Naród wsparty jego wstawiennictwem odnosił zwycięstwa i podejmował wysiłki w kierunku społecznej, kulturalnej i politycznej odnowy. Św. Stanisław od wieków był uznawany za rzecznika prawdziwej wolności i nauczyciela twórczego łączenia lojalności w stosunku do Ojczyzny ziemskiej i wierności Bogu i Jego Prawu - tej syntezy, jaka dokonuje się w duszy każdego wierzącego.

W liście na 700-lecie kanonizacji, Papież Pius XII napisał o nim: "Ludowi waszemu został dany Pasterz, który oddał życie za owce, broniąc chrześcijańskiej wiary i obyczajów, a w ten sposób posiane ziarna Ewangelii przez swoją krew uczynił jeszcze bardziej urodzajnymi. Tym wyróżnił się Biskup Krakowski, że oddając się Boskiej Opatrzności, ukazał świetlany przykład chrześcijańskiej mocy. Św. Stanisław odznaczający się głęboką pobożnością względem Boga i miłością względem bliźniego nie miał nic słodszyego nad sprawowanie troski o powierzona sobie owczarnię i niczego bardziej nie pragnął do końca swego żywota, jak tego, by jak najdoskonalej odtworzyć w sobie obraz Boskiego Pasterza". Przytaczam te słowa, aby wskazać dzisiejszym Pasterzom - Biskupom i Kapłanom - wzór do naśladowania. I dziś bowiem potrzeba odwagi w przekazywaniu i obronie świętego depozytu wiary, a równocześnie tej miłości Boga, która objawia się w nieustannej trosce o człowieka, o każde dziecko Boże narażone na przeciwności, które zdają się gasić światło nadziei na zwycięstwo prawdy, dobra i piękna, na lepszą przyszłość w doczesnej rzeczywistości i na wieczne szczęście w Bożym królestwie. Niech przykład ofiarnej miłości św. Stanisława zawsze przyświeca Pasterzom Kościoła w Polsce.

Stanisław ze Szczepanowa stał się natchnieniem dla wielu świętych i błogosławionych na naszej polskiej ziemi. Istnieje głęboka więź duchowa pomiędzy postacią tego wielkiego Patrona Polski i tyloma świętymi i błogosławionymi, którzy tak wiele dobra i świętości wnieśli w dzieje naszej Ojczyzny. Znakiem tej więzi jest zwyczaj niesienia relikwii polskich świętych podczas procesji na Skałkę. W krakowskim Biskupie odnajdywali oni przykład heroizmu wiary, nadziei i miłości, który jest realizowany na co dzień i przybiera kształt heroizmu dnia powszedniego. Ten łańcuch świętości, którego pierwszym ogniwem na polskiej ziemi jest św. Stanisław, nie może zostać przerwany. Trzeba, abyśmy wszyscy, synowie polskiej ziemi, poczuli się odpowiedzialni za jego

przedłużanie i byśmy przekazali go przyszłym pokoleniom jako najcenniejszy skarb. Oto wyzwanie, jakie dziś stawia św. Stanisław wszystkim wiernym: wzrastajcie w świętości! Budujcie dom własnego życia w oparciu o skałę łaski Bożej, nie szczędząc wysiłków, aby jego trwałość zasadzała się na wierności Bogu i Jego przykazaniom.

Św. Stanisław świadczy wymownie, że w Jezusie Chrystusie człowiek powołany jest do zwycięstwa. Niech to zwycięstwo dobra nad złem, miłości nad nienawiścią, jedności nad podziałami stanie się udziałem wszystkich Polaków. Modlę się, aby duchowni i wierni świeccy w Polsce coraz bardziej stawali się świętymi i by przekazywali dziedzictwo świętości nowym pokoleniom w trzecim tysiącleciu.

Cały ten rok Kościół w Polsce pragnie przeżywać jako rok św. Stanisława. Dlatego też postanowiłem, aby jubileusz 750-lecia jego kanonizacji z wiązać z możliwością uzyskania łaski odpustu zupełnego na zwyczajnych warunkach podczas nawiedzenia jego grobu w katedrze na Wawelu oraz miejsca śmierci w kościele na Skałce.

Tym, którzy z tego daru zechcą skorzystać i wszystkim czcicielom św. Stanisława w Polsce i na świecie z serca udzielam mojego Apostolskiego Błogosławieństwa.

Watykan, 8 maja 2003 r.

IOANNES PAULUS II

[00709-09.01] [Testo originale: Polacco]

• **TRADUZIONE IN LINGUA ITALIANA** All'Arcidiocesi di Cracovia e alla Chiesa in Polonia

"Beatum Stanislaum episcopum digne Sanctorum Catalogo duximus ascribendum". "Abbiamo ritenuto cosa degna iscrivere nell'Albo dei Santi il beato vescovo Stanislao" - con queste parole, il 17 settembre 1253, il mio venerato predecessore, papa Innocenzo IV, confermò l'atto di canonizzazione del Martire di Cracovia, ordinando allo stesso tempo, che la sua memoria venisse celebrata ogni anno l'8 maggio. La Chiesa in Polonia, con una gioia che non tramonta e con devozione eseguiva quell'ordine, venerando il Santo Patrono di tutta la Nazione. Lo fa in modo particolarmente solenne quest'anno, in cui cade il 750° della sua canonizzazione. Di tutto cuore voglio dunque unirmi alle celebrazioni di tale giubileo ed esprimere la mia unione con il clero e con i fedeli della Chiesa a Cracovia e in tutta la Polonia, che si raccolgono presso la tomba di Santo Stanislao, per lodare Dio per tutte le grazie, ricevute dalla Nazione polacca per sua intercessione, nell'arco dei secoli.

Il ricordo del ministero di Santo Stanislao nella sede di Cracovia, durato appena sette anni, e specialmente il ricordo della sua morte, accompagnò incessantemente, nel corso dei secoli, la storia della Nazione e della Chiesa in Polonia. E in questa memoria collettiva il santo Vescovo di Cracovia rimase come patrono dell'ordine morale e dell'ordine sociale nella nostra Patria.

Come Vescovo e Pastore annunciò ai nostri avi la fede in Dio, innestò in loro, mediante il santo Battesimo, la Confermazione, la Penitenza e l'Eucaristia, la potenza salvifica della Passione e della Resurrezione di Gesù Cristo. Insegnò l'ordine morale nella famiglia fondata sul matrimonio sacramentale. Insegnò l'ordine morale all'interno dello Stato, ricordando perfino al re, che nel suo agire deve tener presente l'immutabile Legge di Dio. Difese la libertà, che è il fondamentale diritto di ogni uomo e che nessun potere, senza violare l'ordine stabilito da Dio stesso, può togliere ad alcuno senza una ragione. Agli albori della nostra storia Dio, Padre dei popoli e delle nazioni, ci manifestò, per mezzo di questo santo Patrono, che l'ordine morale, il rispetto della Legge di Dio e dei giusti diritti di ogni uomo, è la condizione fondamentale dell'esistenza e dello sviluppo di ogni società.

La storia rese Santo Stanislao patrono anche dell'unità nazionale. Quando, nel 1253 giunse per i Polacchi la canonizzazione del primo figlio della loro terra, la Polonia stava sperimentando dolorosamente la divisione in ducati regionali. E fu proprio quella canonizzazione a destare nei principi della dinastia dei Piast, che era al potere, il bisogno di riunirsi a Cracovia, per condividere, presso la tomba di Santo Stanislao e sul luogo del suo

martirio la gioia comune per l'elevazione di un loro Connazionale alla gloria degli altari nella Chiesa universale. Tutti videro in lui il patrono e l'intercessore davanti a Dio. Unirono a lui le speranze per un migliore futuro della Patria. Dalla pia tradizione che narra che il corpo di Stanislao, assassinato e fatto a pezzi, si sarebbe nuovamente riunito, nasceva la speranza, che la Polonia dei Piast avrebbe superato la divisione dinastica e sarebbe tornata come Stato ad un'unità duratura. Nella prospettiva di quella speranza, sin dalla canonizzazione, il santo Vescovo di Cracovia fu eletto come principale Patrono della Polonia e Padre della Patria.

Le sue reliquie, deposte nella cattedrale di Wawel ricevevano la venerazione religiosa da parte di tutta la Nazione. Tale venerazione acquistò un nuovo significato durante le spartizioni, quando da oltre gli sbarramenti, specialmente dalla Slesia, giungevano qui i Polacchi, per accostarsi a queste reliquie che ricordavano il passato cristiano della Polonia indipendente. Il suo martirio divenne la testimonianza della maturità spirituale dei nostri avi e acquistò un'eloquenza particolare nella storia della Nazione. La sua figura era simbolo dell'unità che veniva costruita ormai non sulla base del territorio di uno stato indipendente, ma su quella dei valori perenni e della tradizione spirituale che costituivano il fondamento dell'identità nazionale.

Santo Stanislao fu anche patrono delle lotte per la sopravvivenza della Patria durante la seconda guerra mondiale, il cui termine sulla nostra terra si unisce con la sua festa nel mese di maggio. Dall'alto dei cieli egli partecipò alle prove della Nazione, alle sue sofferenze e alle sue speranze. Nei difficili tempi della ricostruzione postbellica del Paese e dell'oppressione da parte delle ideologie nemiche, la Nazione, sostenuta dalla sua intercessione riportava delle vittorie e intraprendeva gli sforzi orientati a un rinnovamento sociale, culturale e politico. Da secoli Santo Stanislao è ritenuto fautore della vera libertà e maestro di una unione creativa fra la lealtà verso la Patria terrena e la fedeltà a Dio e alla Sua Legge - quella sintesi, che si opera nell'anima di ogni credente.

Pio XII, nella lettera in occasione del 700° della canonizzazione, scrisse di lui: "Al vostro popolo fu dato un Pastore che offrì la vita per le pecore, difendendo la fede cristiana e la morale, e con il suo sangue rese ancora più fertili i semi del Vangelo gettati in questo modo. Egli si distinse per il fatto che, fidandosi della Divina Provvidenza, mostrò un esempio luminoso della forza cristiana. Santo Stanislao che si distinse per una profonda pietà verso Dio e per l'amore verso il prossimo, non ebbe nulla di più dolce della sollecitudine per il gregge a lui affidato e fino alla fine della sua vita nulla desiderò di più che riprodurre nel modo più perfetto in sé l'immagine del Divino Pastore". Riporto queste parole, per indicare ai Pastori di oggi - Vescovi e Sacerdoti - il modello da imitare. Anche oggi, infatti, c'è bisogno di coraggio nel trasmettere e nel difendere il santo deposito della fede, e allo stesso tempo di quell'amore di Dio che si manifesta in una incessante sollecitudine per l'uomo, per ogni figlio di Dio esposto alle avversità che sembrano spegnere la luce della speranza nella vittoria della verità, del bene e della bellezza, in un futuro migliore nella realtà temporale e nell'eterna felicità nel regno di Dio. L'esempio dell'amore generoso di Santo Stanislao illumini sempre i Pastori della Chiesa in Polonia.

Stanislao di Szczepanów divenne l'ispiratore di numerosi santi e beati nella nostra terra polacca. Esiste un profondo legame spirituale tra la figura di questo grande Patrono della Polonia e numerosi santi e beati, che diedero un grande contributo di bene e di santità nella storia della nostra Patria. Un segno di tale legame è l'usanza di portare durante la processione alla chiesa di Skalka le reliquie dei santi polacchi. Nel Vescovo di Cracovia i Santi trovavano un esempio dell'eroismo della fede, della speranza e della carità, che viene realizzato per ogni giorno e che assume la forma dell'eroismo quotidiano. Questa catena di santità, il cui primo anello in terra polacca è Santo Stanislao, non può essere interrotta. Occorre che tutti noi, figli della terra polacca, ci sentiamo responsabili per il suo prolungamento e lo trasmettiamo alle generazioni future come il più prezioso tesoro. Ecco la sfida che Santo Stanislao pone oggi a tutti i fedeli: crescete nella santità! Costruite l'edificio della vostra vita poggiando sulla roccia della grazia divina, senza risparmiare sforzi, affinché la sua solidità sia fondata sulla fedeltà a Dio e ai suoi comandamenti!

Santo Stanislao testimonia con eloquenza, che in Gesù Cristo l'uomo è chiamato alla vittoria. Che questa vittoria del bene sul male, dell'amore sull'odio, dell'unità sulle divisioni, diventi la parte di ogni Polacco. Prego affinché il clero e i laici in Polonia diventino sempre più santi e che trasmettano il patrimonio della santità alle nuove generazioni nel terzo millennio.

La Chiesa in Polonia vuole vivere tutto quest'anno come anno di Santo Stanislao. Perciò ho deciso anche di unire il giubileo del 750° della sua canonizzazione alla possibilità di ottenere la grazia dell'indulgenza plenaria alle solite condizioni, durante la visita alla sua tomba nella cattedrale di Wawel e al luogo della sua morte, a Skalka.

A coloro che vorranno usufruire di questo dono e a tutti i devoti di Santo Stanislao in Polonia e nel mondo, imparto di cuore la mia Benedizione Apostolica.

Vaticano, 8 maggio 2003

IOANNES PAULUS II

[00709-01.01] [Testo originale: Polacco]
